

Ponadto strona skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła względem strony skarżącej obowiązek staranności nie informując strony we właściwym czasie o kolejnych zaplanowanych zmianach nomenklatury scalonej. Poza tym, zdaniem strony Komisja wydała zaskarżoną decyzję na podstawie obiektywnie nieistniejących okoliczności, nadużywając swobody oceny na niekorzyść strony skarżącej. Wreszcie strona skarżąca podnosi, że nie działała w sposób oczywiście niedbały ani z zamiarem oszustwa.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3009/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające załącznik I rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 319, str. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3093/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiające stawki celne, które mają być stosowane przez Wspólnotę, wynikające z negocjacji w ramach art. XXIV.6 GATT w następstwie przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 334, str. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (EWG) 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-314/04)

(2004/C 262/87)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Republikę Federalną Niemiec, reprezentowaną przez Clausa-Dietera Quassowskiego i Christoph von Donata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zakomunikowanej pismem Dyrektoriatu Generalnego ds. Polityki Regionalnej z dnia 17 maja 2004 r. w zakresie, w którym udział Wspólnot w finansowaniu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego programu na lata 1997 – 1999 w Północnej Nadrenii Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005/ARINCO nr 97.DE.16.005) przeprowadzanego w ramach celu 2 został zmniejszony do kwoty 319.046.236,76 EUR i odmówiono wypłaty na rzecz władz niemieckich ostatniej raty w wysokości 5.488.569,24 EUR;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zarzuca w trybie art. 230 WE naruszenie wtórnego prawa wspólnotowego i ogólnych zasad prawa, naruszenie zakresu uznania Komisji, jak również błędne uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła do kwoty 319.046.236,76 EUR udział Wspólnot w finansowaniu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego programu na lata 1997–1999 w Północnej Nadrenii Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005/ARINCO nr 97.DE.16.005) przeprowadzanego w ramach celu 2 i odmówiła wypłaty na rzecz władz niemieckich ostatniej raty w wysokości 5.488.569,24 EUR. Okolicznościami towarzyszącymi zmniejszeniu udziału jest niższe wykorzystanie programu w zakresie niektórych działań i wyższe wykorzystanie programu w zakresie innych działań w porównaniu z indykatywnym planem finansowym. Wyrównanie nie nastąpiło w ramach danych priorytetów programu, ale w programie jako całości.

Komisja jest zdania, że możliwe jest przesunięcie (transfer) pomiędzy działaniami, jednakże nie pomiędzy priorytetami programu, względnie przesunięcie między priorytetami wymagałoby wcześniejszej, ponownej decyzji Komisji. Reguła ta obowiązuje również w przypadku faktycznie wyższych wydatków w ramach zatwierdzonego programu, które nie byłyby związane z wnioskiem o zwiększenie udziału EFRR.

Rząd federalny ocenia przesunięcia jako merytorycznie uzasadnione. Rząd ten twierdzi, że nieznaczne w swym zakresie przesunięcia służyły lepszemu osiągnięciu wspólnotowych celów wsparcia. Brak jest podstaw do zmniejszenia udziału. W szczególności nie można uzasadniać zmniejszenia zatwierdzonego udziału EFRR tym względem, że właściwe władze i instytucje w kraju związkowym Północnej Nadrenii Westfalii elastycznie stosowały indykatywny plan finansowy programu interwencji strukturalnych Wspólnoty w obszarach objętych celem 2 w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 31 grudnia 1999 r. Mając na uwadze powyższe, zmniejszenie należnego salda narusza prawo wspólnotowe.

Rząd federalny wskazuje ponadto, że Komisja zawężyła, niezgodnie z celem pomocy, zakres możliwości działania Państwa Członkowskiego lub właściwych władz i instytucji lokalnych w wyniku tego, że nie dopuszcza elastyczności na poziomie priorytetów nawet wtedy, kiedy pod koniec okresu wsparcia nie można już uzyskać formalnego zatwierdzenia Komisji.

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Wam spa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-316/04)

(2004/C 262/88)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. Wam spa reprezentowana przez adwokata Ernesto Giulianiego wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Komisji nr C(2004) 1812 z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Włochy na rzecz Wam spa w latach 1995-2000, w zakresie, w jakim Wam spa ją uznaje i deklaruje jako zgodną ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie wniosku-zawiadomienia Morton Machine Company Limited Komisja zadecydowała o wszczęciu formalnej procedury badania sprawy, przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE, w odniesieniu do dwóch przypadków pomocy finansowej przyznanej przez Włochy na rzecz Wam spa w latach 1995-2000. Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja uznała takie środki pomocowe za pomoc państwa, stwierdzając, że są one niezgodne ze wspólnym rynkiem z uwagi na naruszenie art. 87 WE.

Na poparcie skargi skarżąca wskazała na następujące naruszenia:

- naruszenie przez Komisję ogólnych zasad bezstronności, autonomii, niezależności, słuszności i prawidłowego wykonywania swoich funkcji poprzez potraktowanie w sposób nieobiektywny wniosku-zawiadomienia Morton Machine Limited i poprzez odrzucenie w powyższych okolicznościach i bez uzasadnienia propozycji ze strony Wam spa co do zwrotu różnicy pomiędzy oprocentowaniem rynkowym stosowanym wobec Wam spa w chwili otrzymania poszczególnych transz pożyczki, a oprocentowaniem zastosowanym w dwóch omawianych przypadkach pomocy finansowej;
- naruszenie przez Komisję art. 87 WE lub jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu za niezgodne ze wspólnym rynkiem środków pomocowych przyznanych na rzecz Wam spa, w zakresie, w jakim mogą prowadzić do zakłócenia konkurencji w stosunkach wewnątrzspółnotowych, pomimo, że nie mogło być mowy o istnieniu konkurencji pomiędzy Wam spa a Morton Machine Limited, jako że Wam spa nie zajmowała się ani produkcją ani wprowadzaniem do obrotu mieszarek przemysłowych, zaś Wam Engineering Limited nie była oddziałem Wam spa, lecz niezależną spółką z siedzibą w Anglii, i podlegającą prawu angielskiemu;
- naruszenie przez Komisję art. 88 ust. 2 Traktatu WE poprzez uznanie za sprzeczne z prawem środków pomocy państwa przyznanych na rzecz Wam spa w wykonaniu ustawy włoskiej, a konkretnie Ustawy nr 394 z 29/07/1981, którą Komisja uznała za zgodną z przepisami wspólnotowymi, a w każdym razie naruszenie wspólnotowej zasady pewności prawa wskutek braku przyjęcia przez Komisję jakiegokolwiek regulacji w przedmiocie pomocy na potrzeby działalności polegającej na ekonomicznej penetracji krajów nie należących do UE;
- naruszenie bądź niewłaściwe zastosowanie przez Komisję art. 87 i 88 Traktatu WE poprzez uznanie, że nie poinformo-

mowano o podstawie prawnej przyznanych środków pomocowych i poprzez uznanie ich za niezgodne ze wspólnym rynkiem jedynie na podstawie braku powyższej informacji, nie zaś w oparciu o odpowiednią ocenę merytoryczną;

- naruszenie przez Komisję art. 87 Traktatu WE oraz art. 2 lit. b) rozporządzenia WE nr 69/2001 poprzez zakwalifikowanie jako pomocy eksportowej, do której nie stosuje się zasady de minimis, środków pomocowych niezwiązanych z jakąkolwiek ilością eksportowanych produktów, lecz ze zwyczajną próbą penetracji handlowej rynków spoza UE.

Skarżąca podnosi również zarzut, że Komisja naruszyła pod różnymi względami obowiązek uzasadnienia aktów prawnych, jak również zarzut naruszenia zasad sprawiedliwości i słuszności oraz zasad prawidłowej administracji.

Skarga wniesiona dnia 3 sierpnia 2004 r. przez Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-317/04)

(2004/C 262/89)

(Język postępowania: duński)

Dnia 3 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Królestwo Danii, reprezentowane przez pełnomocnika Jørgena Molde, wspieranego przez Petera Bieringa oraz Kima Lundgaard Hansena, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części dotyczącej art. 2
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części dotyczącej art. 2, 3 i 4
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od TV2/Danmark A/S.